DINAMO BUCUREȘTI

DOUĂ DECENII ÎN SLUJBA SPORTULUI ROMÂNESC

În acest an, echinocțiul primăverii începe pentru sportivii dinamoviști la 14 mai, cînd se împlinesc 20 de ani de la constituirea acestui club bucureștean. Pentru un sportiv de performanță această vîrstă este cea a plenitudinii. De ce n-ar însemna același lucru și pentru organismul complex al clubului bucureștean, care numără în prezent 21 de secții cu peste 1.500 de tineri și tinere?

An după an, speranțele și nădejdile celor cîțiva sportivi inimoși, adunați în zilele începutului din 1948 într-o sală insalubră din strada Lipscani, au prins contur, integrîndu-se organic în peisagiul animat de succese al sportului românesc contemporan.

În noua tradiție a sportului nostru, emblema clubului Dinamo București a devenit o prezență prestigioasă. Dinamoviștii au cucerit de-a lungul celor 20 de ani, **2.127 de titluri de campioni la seniori și juniori.**

Lotul actual al echipei **DINAMO BUCUREȘTI. De la stînga la dreapta, rîndul de sus:** Popa, Boc, Sălceanu, Dinu, Ștefan; **rîndul din mijloc:** Datcu, Pîrvu, Stoenescu, antrenorul Bazil Marian, Ghergheli, Radu Nunweiller, Niculescu; **rîndul de jos:** Pîrcălab, Lucescu, Varga, Dumitrache, Frățilă, Naghi, Haidu.

La numai 3 ani după înființare, clubul bucureștean și-a însumat în mod firesc perspectiva: **„Tînărul dinamovist"**, care a devenit o reală pepinieră de talente, mulți dintre performerii clubului deprinzînd aci tainele sportului căruia i s-au devotat. De la **Tînărul dinamovist** au pornit pe drumul măiestriei sportive maestrul emerit al sportului Ion Nunweiller și maeștrii sportului Ion Pîrcălab și Lică Nunweiller.

În palmaresul sportivilor dinamoviști, reprezentanți demni ai culorilor tricolore, se înscriu, de asemenea, nenumărate titluri și trofee mondiale, olimpice, continentale și balcanice. Pe meridianele globului numele unor sportivi dinamoviști ca **Aurel Vernescu, Nicolae Linca, Mihaela Peneș, Simion Ismailciuc, Ion Țiriac, Ioan Mozer, Gabriel Moiceanu**, au semnificat talentul și vigoarea tineretului român, devotat ideilor prieteniei și păcii în lume, cărora sportul le este nobil instrument.

★

Și acum, despre fotbaliști...

Parcă a fost ieri... Puștii din Obor se înghesuiau la terenul din fața gării de Est să vadă la lucru noua echipă divizionară: Dinamo. Și cine au fost primii 11? **Lăzăreanu** — portar, **Ambru** și **Novac** fundași, **Gică Teodorescu** — stoper, **Angelo Niculescu** și **Ion Siclovan** — halfi, **Farcaș, Bartha, Titi Popescu, Moisescu** și **Naciu** — înaintași. Primul antrenor: „Cibi" Braun. În același timp, promoția lui Ozon pornea pe drumul consacrării definitive, sub culorile noului club.

De atunci, dinamoviștii bucureșteni au fost mereu prezenți în primul eșalon al fotbalului românesc. Și cum bilanțul cifric nu poate lipsi la o asemenea sărbătorire, iată cum ar arăta el (mai puțin actualul campionat) în forma clasică a rubricilor din clasamentul campionatului:

464—239—107—118—906 : 585

Iar în locul obișnuitului număr de puncte obținut, vom menționa de această dată alte rezultate grăitoare care stau mărturie valorii fotbalului practicat de-a lungul anilor de echipele dinamoviste: DE 5 ORI CAMPIONI NAȚIONALI ȘI DE 2 ORI CÎȘTIGĂTORI AI CUPEI ROMÂNIEI.

Iată și lotul care a adus clubului din șoseaua Ștefan cel Mare, primul titlu național la fotbal, în anul 1955, sub conducerea antrenorului **Angelo Niculescu: Birtașu (Panaghia) — Toma, L. Băcuț, Szöke — Gh. Băcuț, Călinoiu — Bartha, Nicușor, Al. Ene, Neagu, Suru (Magheț, Nemeș, Fl. Anghel, Boian).** Din această echipă, fotbalul românesc are astăzi 3 maeștri emeriți ai sportului: Gh. Băcuț, V. Călinoiu și Al. Ene.

Și exact după 10 ani de la prima victorie în campionat, Dinamo încheia din nou competiția învingătoare, cu formația: **Datcu (Uțu) — Popa, Nunweiller III, Nunweiller IV, Ivan (Ștefan) — Petru Emil, O. Popescu (Ghergheli) — Pîrcălab, Frățilă, Ene Gh., Haidu (R. Nunweiller, Țîrcovnicu).**

În toamna aceluiași 1965, bucureștenii obțin o prestigioasă victorie cu 2—1 la București, în „C.C.E." în fața campioanei intercontinentale, **Internazionale Milano,** remontînd senzațional handicapul unui gol înscris în prima parte a meciului, în încercarea de a da uitării eșecul de proporții din precedenta lor întîlnire. Și dacă peste cîteva săptămîni de la meciul de la București, pe San Siro, Frățilă, singur cu Sarti, la 0—0 în repriza secundă, nu trăgea afară...

De altfel, palmaresul internațional al clubului bucureștean Dinamo, început exact la două luni după înființarea acestuia (14 iulie 1948, 4—1 cu echipa cehoslovacă Zidenice) cuprinde **116 întîlniri, dintre care 65 au însemnat victorii iar 21 meciuri nule.** Echipe cu rezonanță în soccerul european, ca de pildă **Honved Budapesta, München 1860, Dinamo Moscova și Dinamo Tbilisi, Racing Club Paris,** au părăsit terenul învinse, în fața dinamoviștilor bucureșteni.

★

Dacă-l întrebi pe maestrul emerit al sportului **Alexandru Ene,** golgeterul echipei dinamoviste în cele două decenii, care îi este golul cel mai drag, va răspunde fără ezitare: **„Cel de la inaugurarea stadionului Dinamo în anul 1951, din meciul cu C.F.R. Timișoara și datorită căruia am obținut prima victorie acasă..."**

Dacă-l întrebi pe veteranul Bartha, „membru fondator" al echipei de fotbal dinamoviste, care este golul de neuitat al carierei sale, îți va răspunde cu siguranță: **„În 1948, pe stadionul din Giulești, meciul România — Cehoslovacia. Mai erau doar cîteva secunde de joc, la rezultatul de 1—1 cînd echipa noastră a beneficiat de o lovitură liberă de la 16 metri. Mi-am luat elan și am tras așa cum mă învățase neuitatul nostru antrenor Baratki, Mingea a ocolit „zidul" și... 2—1! Am cîștigat! În clipele următoare îl îmbrățișam pe cel care n-a încetat nici o clipă, pînă la ultima sa suflare, să transmită tinerilor dinamoviști pasiunea și cunoștințele sale".**

...Și asemeni lor, generații și generații de sportivi bucureșteni își identifică cariera lor de performeri cu clubul Dinamo, care în cei 20 de ani de existență a dobîndit un loc de cinste în mișcarea sportivă a țării, în memoria milioanelor de spectatori.

Paul SLĂVESCU

CARTE DE VIZITĂ

● **Prezență permanentă în campionatul național (20 ediții), în care a ocupat următoarele locuri în clasament (din 1947—48): 7 — 8 — 8 — 2 — 2 — 2 — 3 — 1 — 2 — 6 — 2 — 8 — 2 — 1 — 1 — 1 — 1 — 3 — 2.**

● **Campioană a țării în edițiile din 1955, 1961—62, 1962—63, 1963—64 și 1964—65. Este singura echipă care — după al doilea război mondial — a cucerit de patru ori consecutiv titlul de campioană. Campioană republicană la juniori în 1960—61.**

● **Cîștigătoare a Cupei României în 1958—59 și 1963—64 (în acest an a reușit performanța, rară, de a cîștiga și campionatul). Finalistă în 1954.**

● **În campionat și în cupă a susținut 519 partide, a cîștigat 275, a terminat 108 la egalitate și a pierdut 136, marcînd 1039 goluri și primind 660.**

● **Dinamoviști-golgeteri ai campionatului republican: T. Ozon cu 17 și 13 goluri în 1952 și 1953. Al. Ene cu 20 în 1954, Frățilă cu 19 în 1963—64.**

● **A luat parte în cinci ediții ale „Cupei campionilor europeni": 1956—57, 1962—63, 1963—64, 1964—65 și 1965—66, și la ediția a II-a a Cupei Balcanice intercluburi. Invitată la turneul internațional de la New York, în 1961.**

● **Activitatea rodnică desfășurată la Dinamo a adus multor jucători înaltele titluri de maeștri emeriți și maeștri ai sportului: Gh. BĂCUȚ, V. CĂLINOIU, AL. ENE, I. NUNWEILLER, T. OZON — Vasile ALEXANDRU, N. DUMITRU — Nicușor, Ilie DATCU, Gh. ENE, V. GHERGHELI, I. HAIDU, D. IVAN, Lică NUNWEILLER, Em. PETRU, I. PÎRCĂLAB, C. POPA, I. SURU, I. SZOKO, I. ȚÎRCOVNICU.**

● **Împreună cu cei citați, alți numeroși dinamoviști au îmbrăcat tricourile echipei naționale de-a lungul anilor:** Fl. Ambru, V. Anghel, C. Bartha, Fl. Birtașu, Al. Boc, C. Dinu, H. Eftimie, G. Fodor, C. Frățilă, N. Panait, Gh. Lăzăreanu, M. Lucescu, N. Mihai, V. Neagu, C. Novac, R. Nunweiller, O. Popescu, I. Sîclovan, I. Varga etc.

...Parcă mă văd în ziua aceea de noiembrie 1950. Pe stadionul Tineretului din Brașov se scurgeau ultimele minute ale unui meci, finala barajului pentru promovarea în Divizia B, pentru care se întreceau echipele Steagul roșu Brașov și Progresul Brăila, și la care luam parte ca jucător al primei echipe. Scorul ne era favorabil și uralele mulțimii au acoperit fluierul final al arbitrului. În bucuria reușitei, am uitat pentru moment de omul care ne condusese cu multă pricepere și autoritate la acest succes. Dar numai pentru un moment, căci imediat, căutîndu-l cu privirile, l-am descoperit la locul lui obișnuit, singur dar emoționat și fericit la culme. Nu a durat decît o clipă năvala noastră spre el, ridicarea lui pe umerii noștri și aducerea lui în fața mulțimii entuziaste. Lacrimile curgeau șiroaie pe obrajii bronzați de vînturile și arșița stadionului, unde zi de zi ne-a învățat și îndrumat pe calea dăruirii totale spre acest sport. Prinderea medaliilor de cîștigători pe tricourile încă umede, a culminat cu sărutarea părintească a antrenorului care, din 1947, nu a urmărit decît formarea și promovarea într-o categorie superioară a unei echipe muncitorești din Brașov.

Și acest om a fost antrenorul Silviu Ploeșteanu!

PLEDOARIE PENTRU ANTRENORUL PLOEȘTEANU

SCRISOARE DE LA UN FOST JUCĂTOR AL ECHIPEI STEAGUL ROȘU DIN BRAȘOV

...Parcă mă văd în ziua aceea de noiembrie 1956, pe același stadion cînd, datorită superiorității demonstrate de-a lungul unui campionat, echipa Steagul roșu Brașov, în care eram jucător și căpitan, era sărbătorită pentru promovarea în Divizia A. Din nou un moment de uitare, imediat alungată, o nouă năvală spre omul care continuase prin neguri și furtuni să ne conducă autoritar și calm spre obiectivul final. L-am găsit mai albit, puțin îmbătrînit de necazurile ce i le provocasem, dar același părinte și îndrumător bun. L-am ridicat pe umerii noștri, mai maturi și ei acum, și l-am simțit, prin tricourile umede, același ca și în 1950, ca și în 1955 cînd am scăpat ca prin minune de la retrogradare. Aceeași perseverență și, mai ales, aceeași pasiune, dublată de un mare și temeinic bagaj de cunoștințe.

Și acest om a fost antrenorul Silviu Ploeșteanu.

...Parcă mă văd în tribunele stadionului Tractorul Brașov în acea zi de iunie 1961, urmărind cu ochi de spectator și antrenor, dar cu inima de fost fotbalist stegar, jocul echipei mele pe care o părăsisem nu demult. În clipa cînd Fusulan a ridicat „Cupa Balcanică", arătînd-o miilor de spectatori, cu ochii impătimiți de lacrimi l-am căutat pe stadion. Retras ca totdeauna privea, la fel ca și mine, la triumful băieților pe care nu-i părăsise de-a lungul anilor și care primeau ca o răsplată binemeritată aplauzele spectatorilor. Mult mai alb, mult mai matur, dar cu atît mai hotărît să continue drumul pe care pornise și mersese bine, chiar foarte bine.

Și acest om a fost antrenorul Silviu Ploeșteanu.

Nu știu dacă acest om a fost sărbătorit în 1967 pentru cei 20 de ani neîntrerupți ca antrenor la Steagul roșu Brașov, dar știu că s-a zbătut să sărbătorească jubileul de 20 de ani ai echipei în Divizie. Și eforturile lui nu au rămas zadarnice.

...Mă văd parcă în ziua de 1 aprilie 1968 în ședința Colegiului județean de antrenori Brașov, al cărui președinte sînt, cînd, la întrebarea mea, antrenorul Emanoil Hașoti a răspuns că antrenorul Silviu Ploeșteanu, simțindu-se obosit, a cerut concediu de odihnă. Pentru moment am crezut, gîndindu-mă la cîte a îndurat de-a lungul a 21 de ani de la nenumăratele generații de jucători care i-au trecut prin mînă.

...Parcă mă văd la cîteva zile după aceea, la el acasă, lîngă el, albit complet și complet deprimat. Cu glas tremurat, care mi-a amintit olipele fericite descrise mai înainte, mi-a mărturisit durerea pe care o simte încontinuu văzînd felul cum a fost înlăturat.

Aceasta este realitatea: a fost înlăturat, pur și simplu.

El care a muncit atît, care a suferit atît și care și-a dăruit totul fotbalului, și care atunci cînd a vrut să mai simtă gazonul stadionului, aerul care l-a hrănit și l-a îmbătat toată viață, a fost dat pur și simplu afară de conducerea clubului: „Dumneata nu mai ai ce căuta aici!".

GHEORGHE MARINESCU
antrenor — Brașov

MEDIAȘ

SE PREGĂTESC NOI PROMOȚII

Vizitînd Mediașul, nu puteam ocoli „bătrînul stadion" de pe Tîrnava care, la acea oră de seară, pulsa de tinerețe.

Peste 80 de copii, împărțiți pe trei categorii de vîrstă — 10—12, 12—14 și 14—16 ani — se aflau în plin antrenament, sub conducerea lui **Alexandru Coroș** care pregătește „tinerele speranțe" încă din anul 1948.

În acești 20 de ani, el a format numeroși fotbaliști care au ajuns în echipele de Divizia A, B și C. Nu este lipsită de interes enumerarea cîtorva: **Deak, Lepădatu, Aldea, Ghiarmati, Petrică, Dumitreanu II** (toți în lotul „Gaz metan", Div. B), **Dumitreanu I** (Steaua), **Ion Vasile** (St. roșu), **Dodu II** (A.S.A. Tg. Mureș), **Nic, Daisa** (tineret Petrolul) etc.

Tot ca un rezultat al muncii antrenorului cu copiii și juniorii, remarcăm că dintre promoțiile de juniori, aceea a anului 1967 a fost cea mai fructuoasă: șase jucători în echipa „Gaz metan" și patru în echipele de divizia A.

Alături de antrenorul Alex. Coroș, mai lucrează și o serie de jucători mai vîrstnici ca: **Filip Staut, Carol Szabo și Constantin Olteanu,** care sprijină acțiunea de zi de zi pentru modelarea altor viitoare promoții de fotbaliști.

ILIE IONESCU
coresp.

În fotografie: **Mircea Petrică,** din promoția anului 1967, promovat la seniorii echipei „Gaz metan".

Foto:

Z. RIȘNOVEANU
coresp.